

ת"ד 11617/08 - מדינת ישראל נגד עדי דזרסי - ע"י עו"ד גולן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

06 ינואר 2014

ת"ד 11617-08 מ.י. ענף תנועה ת"א נ' דזרסי
בפני כב' השופט אריה זרזבסקי

מדינת ישראל	בעניין: מאשימה
	נגד
עדי דזרסי - ע"י עו"ד גולן	נאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות בניגוד לתקנה 64 (ג) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961 בקשר עם סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א - 1961 (אי ציות לתמרור 301 וגרם חבלה של ממש) ובניגוד לסעיף 62 (2) לפקודת התעבורה בקשר עם סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה (נהיגה בקלות ראש וגרם חבלה של ממש).

הרקע לכך הוא שביום 21.11.07 בשעה 00.15 או בסמוך לכך נהג הנאשם ברכב ברח' ההגנה בבני ברק מצפון לדרום והגיע לצומת עם רח' טרומפלדור.

הנאשם נכנס לצומת תוך פניה ימינה, ובאותה עת נהג רוכב הקטנוע המעורב כשעימו נוסע על הקטנוע, מימין לשמאל בכיוון נסיעת הנאשם. שני כלי הרכב התנגשו.

אין מחלוקת בין הצדדים בענינים הבאים:

1. הנאשם נהג ברכב משא מ.ר. 44-849-62 ברח' ההגנה בבני ברק מצפון לדרום והגיע לצומת עם רח' טרומפלדור.
2. בכיוון נסיעת הנאשם מוצב בצומת בצד ימין תמרור 301 ("תן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה").
3. הנאשם עצר את רכבו על קו העצירה והחל להתקדם ימינה לתוך הצומת בקשת רחבה.

4. רוכב הקטנוע נסע על רח' טרומפלדור לכיוון הנאשם.
5. כשהבחין רוכב הקטנוע בנאשם החל לסטות ימינה, אך נוצר מגע בין כלי הרכב.
6. נהג הקטנוע נחבל חבלה של ממש.
7. מזג האויר היה גשום והכביש היה רטוב.
8. בצומת חנו רכבים.
9. רוכב הקטנוע הודה והורשע בכתב אישום שהוגש נגדו בגין התאונה על נהיגה בחוסר זהירות.

המחלוקת בין הצדדים הינה כדלקמן:

לגירסת המאשימה, הנאשם לא ציית לתמרור "תן זכות קדימה" שהיה בכיוון נסיעתו ונכנס לצומת מבלי שנתן זכות קדימה לקטנוע ושני כלי הרכב התנגשו.

לגירסת הנאשם, למרות שלא היה חייב הוא עצר בצומת בקו העצירה, שדה הראיה היה חסום ע"י מכוניות חונות, רשלנות רוכב הקטנוע ניתקה את הקשר הסיבתי בין ארוע התאונה ונהיגת הנאשם.

דין והכרעה

1. מטעם המאשימה העיד ע/ת מס' 1 הבוחן רס"ב נועם לוי, מסקנות הבוחן כפי שצוינו בדו"ח הבוחן בת/4 היו בין השאר:

- א. היה מגע בין חזית הקטנוע לחזית רכב הנאשם.
- ב. עפ"י מקום מציאת רכב הנאשם והקטנוע, רכב הנאשם היה בעת הפניה ימינה.
- ג. התאונה ארעה כשהקטנוע במרכז הכביש.
- ד. התנהגות הנאשם היא זו שגרמה לתאונה.

עמוד 2

ה. התנהגות נהג הקטנוע גם היא גרמה לתאונה.

כן ציין הבוחן כי מקו העצירה ימינה יש שדה ראייה פתוח של כ - 30 מ' לפחות ומקו הצומת ימינה יש שדה ראייה של כ - 50 מ' לפחות.

בעדותו בביהמ"ש העיד הבוחן לאמור:

"אם רוכב האופנוע היה נוסע בסמוך לשפה הימנית לא היתה מתרחשת תאונה, למרות שהרכב גלש לנתיב השמאלי ולעומת זאת אם הרכב היה נצמד לכלי הרכב שחנו במרחק סביר, גם אז לא היתה מתרחשת תאונה שכן היה מספיק מקום גם לאופנוע לעבור. כל אחד לקח לכיוון הנגדי". (שורות 2 - 6 בעמ' 5 לפרוטוקול)

2. מטעם התביעה העיד ע/ת 2 שטובי מאיר - נהג הקטנוע. הוא נסע על קטנוע על רח' טרומפלדור לדבריו:

"יצא אוטו ולא הספקתי לבלום והיתה התנגשות".

הגיע הרכב מרחוב צדדי מצד שמאל שלי, לקחתי כמה שאפשר לימין ובכל זאת היתה התנגשות". (שורות 5 - 6 בעמ' 6 לפרוטוקול).

לדבריו משני צידי הכביש חנו כלי רכב. (שורות 25 - 28 בעמ' 6 לפרוטוקול).

בהודעתו במשטרה נ/2 העיד נהג הקטנוע לאמור:

"ש.ת. אני הייתי בתנועה בזמן התאונה הרכב השני היה בנסיעה איטית אולי 5 קמ"ש אולי 10 קמ"ש הוא בא מפניה".

ש. יכול להיות שהרכב השני היה בעמידה בזמן התאונה?

ת. הרכב היה בנסיעה בזמן התאונה".

(שורות 31-34 לנ/2)

3. מטעם התביעה העיד ע/ת 3 מר אברהם יצחק, הנוסע שהצטרף בנסיעה על הקטנוע. בעדותו הוא העיד:

נסענו ישר במהירות 30 קמ"ש ... פתאום יצא רכב מהפניה וקרחה תאונה".

עמוד 3

(שורות 19 - 20 עמ' 7 לפרוטוקול).

ובהמשך הוא העיד:

"מהיכן שהוא בא חונים שם מכוניות ואי אפשר לראות שרכב בא מפניה זו. רואים את הרכב רק כשהוא יוצא והוא לא אמור לצאת לאמצע הכביש".

(שורות 4 - 5 עמ' 8 לפרוטוקול).

4. בהודעתו במשטרה העיד ע/ת 3 לאמור:

"הרכב היה בנסיעה בזמן התאונה. גם אנחנו היינו בנסיעה".

(שורות 13 לת/4).

5. בעדותו בביהמ"ש העלה הנאשם שתי גירסאות בכל הנוגע להתנהגותו בצומת. בחקירתו הראשית העיד הנאשם:

"לאחר שעצרתי התקדמתי בהילוך ראשון בכיון הפניה ימינה במטרה לפנות שמאלה".

(שורה 10 בעמ' 19 לפרוטוקול).

ובחקירתו הנגדית העיד:

"ש. בקו הצומת שוב עצרת?"

ת. בוודאי. לכן הייתי בהילוך ראשון. עצרתי שוב בקו הצומת לאחר שעצרתי בתחילת השלט". (שורות 1, 2 בעמ' 21 לפרוטוקול).

6. בהודעתו במשטרה העיד הנאשם לאמור:

"פניתי ימינה ובגלל שיש רכב שחונה על הפינה בצד ימין נאלצתי לקחת את הסיבוב בקשת קצת רחבה ותוך כדי כך ראיתי את הקטנוע שנוסע למעשה ממולי במהירות".

ובהמשך:

"אני עצרתי בקו העצירה בגלל הגשם וכדי לראות את התנועה. אני עצרתי רק בקו העצירה ולאחר מכן המשכתי בנסיעה איטית ... לראשונה ראיתי את הקטנוע כאשר הייתי בסוף הפניה ימינה". (שורות 13, 14, 24, 25, 27 לת/3) - (הדגשה שלי - א.ז).

נראה כי גירסת הנאשם בחקירתו הנגדית לפיה עצר שוב בקו הצומת, עלתה לראשונה כאן ואני דוחה אותה.

החובה המוטלת על נהג אשר בכיוון נסיעתו מוצב תמרור 301 (ב-36) מתוארת בתקנה 64 (ג) לת"ת כדלקמן:

"נוהג רכב המתקרב בכביש לצומת או להתמזגות כבישים שלפניהם מוצב תמרור המציין מתן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה, יאט ובמקרה הצורך יעצור את רכבו כדי לתת זכות קדימה לרכב אחר המתקרב או הנכנס לצומת או להתמזגות הכבישים מכביש אחר".

תקנה 1 לת"ת מגדירה את המונח "מתן זכות קדימה" לאמור:

"אי המשכת הנסיעה או התחלטה, כאשר על ידי כך עלול הנהג ברכב הנדרש לתת זכות קדימה לנוהגים ברכב אחר, לאלצם לסטות מקו נסיעתם או לשנות את מהירות נסיעתם".

7. אין חולק כי הנאשם היה חייב במתן זכות קדימה לתנועה בדרך החוצה בצומת בכיוון נסיעתו. חובה זו מטילה אחריות על הנהג לתוצאות אופן כניסתו לצומת ובמקום בו שדה הראיה חסום, הדבר מטיל על הנהג אחריות מוגברת של חובת זהירות בכניסה לצומת, ועליו אף לצפות התנהגות רשלנית של נהגים אחרים.

8. בעניין זה נפסק לאמור:

"חובתו של נהג בהיכנסו לצומת היא לצפות התנהגות של נהגים אחרים, גם התנהגות רשלנית, כל זמן שהיא סבירה, נהג שנכנס לצומת צריך לצפות גם את האפשרות שנהגים אחרים בכביש יהיו רשלנים, הדבר מצוי בגדר ציפיותו הסבירה. רק התנהגות רשלנית שלא ניתנת לצפיה על ידי המערער, היה בה כדי לנתק את הקשר הסיבתי בין התנהלותו הרשלנית לבין התוצאה". (עפ"ת 34759-08-12 מחוזי ת"א כב' השופט רענן בן יוסף).

9. בחקירתו הנגדית העיד הנאשם:

"ש. אתה מסכים כי זכות הקדימה בצומת מיועד לנהג האופנוע?"

עמוד 5

ת. אני עצרתי עצירה מוחלטת ראיתי שאף אחד לא מתקדם לצומת, מתקדם בהילוך ראשון מגיע לטרומפלדור, פה רוכב האופנוע מאבד את זכותה הקדימה שלו. נכנסתי לא היה רכב. כשאני במרכז הצומת אני לא צריך ליתן זכות קדימה".

(שורות 5 - 8 עמ' 20 לפרוטוקול).

בעניין זה קבעה הפסיקה כי זכות הקדימה הינה זכות נמשכת אשר אינה מסתיימת עם הכניסה לצומת, אלא נמשכת מהכניסה לצומת ועד היציאה ממנו.

בע"פ (ב"ש) 7073/00 חג'ג' נ' מדינת ישראל נקבע לאמור:

"זכות הקדימה לעולם אינה מתחלפת, משמוצב תמרור המחייב ליתן זכות קדימה החובה הזאת מוטלת עליו כל הזמן".

בע"פ 10332/03 מ"י נ' בלייכר קבע ביהמ"ש העליון לאמור:

"מתן זכות קדימה ע"י המערער פירושה, בנסיבות העניין הוא מתן זכות קדימה לרכב בעל הזכות, בהתחשב במרחק שלו מהצומת ובהתחשב במהירות נסיעתו, תהיה אשר תהיה המהירות. לשם קיום הזכות על החייב במתן זכות קדימה להמשיך ולעקוב אחרי הרכב בעל זכות הקדימה, על מנת להבטיח שהוא אמנם אינו מסכנו בכניסתו לצומת ובכך לא עמד המערער בעניינינו".

10. מדו"ח הבוחן עולה כי התאונה התרחשה כשרכב הנאשם היה עדיין בעת הפניה ימינה (ת/4) וכשרכב הנאשם נמצא באזור הצומת (תרשים ת/5).

בהודעתו במשטרה הודה הנאשם כי היה בסוף הפניה ימינה (שורה 27 לת/3).

גם בחקירתו הנגדית חזר ואישר הנאשם כי: **"הרכב שלי לא היה ישר, הרכב כמעט התיישר"**. (שורה 19 בעמ' 20 לפרוטוקול).

11. המסקנה המתבקשת מכל האמור לעל היא, כי הנאשם נהג בקלות ראש בכך שלא נתן זכות קדימה לרוכב הקטנוע בדרך החוצה וגרם לתאונה. חובתו של הנאשם היתה לדאוג כי בכניסתו לצומת הוא אינו מסכן כלי רכב אחרים, רק לאחר שיש ביכולתו לוודא זאת כי כניסתו לצומת אינה מהווה הפרעה או סיכון למשתמשים אחרים בדרך כשהוא לא מאלצם לסטות מקו נסיעתם או לשנות ממהירות נסיעתם הוא רשאי להמשיך ולהכנס לצומת. על הנאשם היה לנקוט בזהירות יתר לאור העובדה כי חנו רכבים באזור הצומת ושדה הראיה היה מוגבל.

12. בחקירתו הנגדית העיד הנאשם כי בעקבות התאונה הוא נוקט כיום בזהירות יתר:

"עד היום כל פעם שאני עובר אני יותר שם את תשומת ליבי, מלווה את הפניה באור גבוה וצפצוף כתוצאה ממה שקרה". (שורות 12, 13 בעמ' 21 לפרוטוקול).

התנהגות זו היה על הנאשם לנקוט גם לפני התאונה וזאת לאור התנאים הקשים של הצומת, ובמקרה זה אין המדובר באמצעי זהירות שהנאשם לא אמור לנקוט בהם עפ"י חוק כדבריו, (שורה 16 בעמ' 21 לפרוטוקול) אלא אמצעי זהירות שהוא מחויב בהם.

13. לאחר ששמעתי את הצדדים ובחנתי את העדויות ולאחר שהתרשמתי מעדי התביעה אשר העידו עדות אמינה וכנה שוכנעתי כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. אשר על כן אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ה' שבט תשע"ד, 06 ינואר 2014, במעמד הצדדים.